

A világig maga jó, és csar jó kedvelhet örökre

És az ég kevély a nap tűz-tengere fényén,
 Míg puha árnyal alatt reked a gyáva galamb,
 Tisztelet, és rebesés kíséri a bátor oroszánt,
 A rebeső nyulat meg verő szánarózsák;
 Felvitet a déli völgy meg küsdeni a viharóral,
 Míg árnyékba alatt simlik a törpe bölcs;
 Villám, és nappfényrel mosolygva meggyognak a sziklák,
 Míg a völgy szomori löve, homályba borong;
 A nap örök lángal melegíti a Mindenséget,
 Míg költőn, és halavány fénybe világol a hold:
 Így minden valóságban örök pályája, határa
 Van, és csar az egy ember sebb szatbádm maga célja.
 Mátolat egy idegen hatalom vagad a nagy egésszben
 Léte célja felé, minnet az érti erő;
 A természetnek pompás láttára előttünk
 Számtalanul sokszor lépbe világba lebeg,
 Minden idő, és köz-pontba ez a példára találmunk
 Választunk méltot, és fénybe, mosolygva világ!
 A föld boldogsága mi töltünk függ mi az Isten!
 Mije ragyog, hozzá kell rövedni elé!
 Jajdunk

Lejtűl minden erőn, Sugy miltó királyai lejtűn
 A földet, s az eget újra teremti erőn.
 A földet és az eget jobb jár, az időbe le hozza,
 És az időbelket tiszteli szüntelenül.
 Így a Magyar mindig az idő intéseit értve
 Hatal, s ezernyi erő veszte rohanat elein,
 Kesőbbén máner, tudományának szentelt oltárt,
 Mely az eget lobog Dácia halmairól.
 Szép az erő, s az erős Magyar azt bevéltte örökre,
 Szébb, ha a szépet, s jót össze öltve ragyog.
 Mely gyönyörű jelenés felmenve arszék üregébe
 Font, s őt méltóval mérni a csillagokat,
 És a mindenségnél örök törvényei rendjét
 Látni a mélység tengeréjében.
 Most az idő, s közt rendszerén bájos jelenésbe.
 Lelkesedő tüzzel temni sír gondolatát;
 Majd sötét ezernyi erő viharokkal harcra roham,
 S győzelem-korokot nyerni a Vén méréjén,
 Most érc-fegyvereket forgatva erőn az örök
 Szép tudományát szentelt fejei föléjében;
 Majd viharos paripára repülni, s a forgó szelekkel
 Menni nemcsak tüzzel, vereséző viadalt,
 Do-dobogás, kővető-lobogás, dobozó-riadás, kard-
 Villámítás, döngő trombita, s így között
 Vivni

Vivni a Mára méréjén, vagy mesterséggel előre
 Pátszani, hogy jatek legyen a kurva való.
 Most az ezüst halakon hal szarvasat evetni a mélység
 Remittő szinén, majd az eger kebelén
 Sas-szarvas fellején, most Salamandra erővel
 Járni a lángövény csapdoso habjai közt;
 Majd, hol gyémánt fénybe modolyga csillog fénya
 Felti virágos fát Majusi kellemén,
 S a rozgató jégzúzmanképte lapos hegyet, erdőt
 Ötenderek szellemel nézi a tél viharát,
 Ott az üveg kristály térségnek ezüst rozgatóján
 Rengő kőpír könnyen, mint valamely nemesebb
 Aranyok ok ezer hajlás, lebegés, rohanás közt
 El bányítani a mélység fenekén a halat,
 S a saphir égboltnak kebelén fellejő kedélyt,
 S a fárnat tetején Zugra elvölő esélet,
 A mikor a fűzzel központosított partok ölén
 A remekenn járók lába alatt az egész
 Jég térség elűkötten rendül, rohog, ingadoz, omlik,
 Míg a szarvas acél futva előre rohan,
 Vagy szabadon fellejő bereng, mint egy lebegő sas,
 S a tél közepén a tavaszt épp melegeire hevít,
 S a

A zordon zivatar haragos trüccára az álcóba
 Délvidéket örök föld mezejére rejt,
 Hol mindegy mosolygva rogyognak a virágai,
 Malsam, a harmonia lengnek a lélek kúgion.
 Hol a Szerencse pártoló kézzel hinti az álsáskát,
 Egy örökös Rikelet napja mosolyg az egen.
 Szép hogy háraiból kivehető az emberrelme,
 ++ Villám modra halad mindeneten Szabadon,
 Debb, ha a Durva, nehezt testet nemesítli katalma,
 I mint valamely tündér újra teremve magát,
 Föld-tűz-víz, a levegő-viharok rejtve lincsin álsát
 Gyáva panasz nélkül célra emelkedés és
 Halva nagy élve a Végy-tündér temploma kenter
 Szentben gyönyörű fény-koszorút örököl.
 A Magyar a Végy-pályáját kedvelte örökre
 Külső, a belső erő-láng lobogó kebelén.
 A Szép egy szerelmű maga jó, a csar képet a,
 Lar, a jó
 Egi világa nemes célra vezetve rogyog;
 A hi tehát nem alar, vagy még csak
 alarni se mer jót,
 Nem

Nem Magyar az a jónak mondani sem
 lehet azt;

A román Jónak bajossan, képnél
 pedig éppen
 Semmi esetre se fog tecni az oly
 nyomorult.

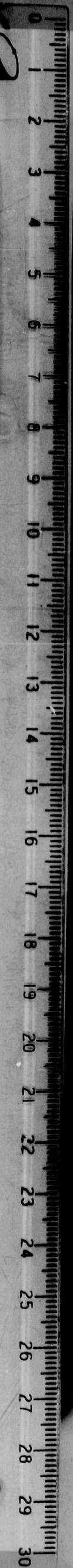
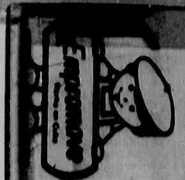
1. Majd jól ezer zordon zivatarat -

+ A nagy közt a t c -

++ Villámként Szabadon repdes az
 ég üregén

BF.258/3^v

BF 258/4

BF.258/h^v

